

hele Byen, en Opfattelse, som ogsaa gaaede paa Gange har faaet Rigsdagens Tilslutning. Forholdene ligge saare forskelligt i de kjøbenhavnske Sogne. Formueforholdene og Kirkebygningernes Tilstand ere saa saare forskellige. Og omvendt er de kjøbenhavnske folkekirkelige Medlemmers Tilknytning til det bestemte Sogn, hvori de bo, saa ringe ifølge den Tilbøjelighed, der her i Kjøbenhavn er til at flytte omkring i Byens forskellige Dele, at der er liden Grund til at lægge saa afgørende Vægt paa Sogneinddelingen, som man vilde gøre, hvis man vilde foretage Ligning alene for det enkelte Sogn. Jeg tror ikke, man i Virkeligheden kan finde noget fornuftigt i at ville vende tilbage til en Ordning, som tidligere har fremkaldt saa overordentlig megen Misfornøjelse, den Ordning, der bestod i, at man lignede paa Folkekirkens Medlemmer i de enkelte Sogne.

Ja, saa staaer jeg da her i denne Stilling ligesom jeg ogsaa staaer med Hensyn til Spørgsmaalet om den kjøbenhavnske Indkomstskat. Det vil være meget let at fremstille mig som en Mand med Skattebilletter struttende ud af Lommerne til begge Sider. Jeg vedkender mig den Opfattelse, at den, der hører til et offentligt Samfund, hvad enten det er Staten eller Kommunen eller et andet offentligt-retligt Samfund, kan ikke unddrage sig at betale, hvad der skal til for at holde dette Samfunds Finanser oppe paa en ordentlig Fod. Det maa maaske være mig tilladt her at gøre en lidt mere almindelig Bemærkning. Naar en Gang en upartisk Historieskriver skal udtale sig om de to sidste Rigsdagssamlinger, tror jeg, at det Parti, som har haft Ledelsen af Tingets Arbejde i sin Haand, vil komme nogenledes vel der fra, at det vil gøre sig fortjent til en ikke saa ringe Ros. De Rigsdagssamlinger, vi nu snart have tilendebragt, staa ikke i Friskhed, Frejdighed og demokratisk Reformiver paa Højde med de første efter 1848; det er sandt, men jeg tror ikke, man kan nægte Anerkendelse til Flertalspartiet for dette, at det med Mod og mandig Alvor har set paa Landets finansielle Stilling. Vi, et demokratisk Ting med kortvarige højest treaarige Mandater, have ikke skyet fra det Øjeblik, da efter Forfatningens Bydende Flertalspartiet fik Ansvaret for Landets Styrelse, ogsaa at tage dette Ansvar paa os, saa langt det var finansielt nødvendigt at gøre det, hvor lidet behagelige end de Ting, vi maatte bringe i Forslag, og vedtage, have været for vore Vælgere, hvad

enten det nu drejede sig om forhøjet Porto, forhøjet Jernbanetakster eller Tilsidesættelse af vore mangfoldige Ønsker paa Finansloven eller den forandrede Stilling, vi med aaben Panden ere gaaede med til med Hensyn til Skattelovene. Vi have ikke skyet det, skønt vi maatte erkende, at den store Nedsættelse i Befolkningens Byrder, som oprindeligt var tilsigtet, ikke vil kunne opnaas. Skattelovenes reelle Indhold ufortalt — de have Pletter, fæle Pletter, som ville komme paa Omtale ved anden Lejlighed — mener jeg dog, at Rigsdagen i de sidste Aar fortjener Anerkendelse, fordi den ikke er vegen tilbage fra det Ansvar, som var en Følge af den finansielle Situation, i hvilken de sidste Højre-regeringer have bragt Statskassen. Og hvad der gælder om Staten, gælder ogsaa for mindre Samfund, ogsaa om Kommunerne og paa et Omraade som dette. Man kan gerne prøve paa at gøre sig populær ved at sige: Dette kan ikke gøres, det bør man ikke forlange, det skal man sige nej til, det vil Befolkningen ikke finde sig i at betale. Hvad der er nødvendigt, skal til, og det bør en Rigsdagsmand ikke vægre sig ved at paatage sig Ansvaret for; ellers fortjener han ikke den Tillid, hans Vælgere have givet ham, og omvendt, hvis Vælgerne svigte ham derfor, fortjene de ikke at have en saa udmærket Mand til deres Repræsentant.

Jeg vender mig derefter til et Par Punkter paa Lovforslaget. Jeg mener, at Kjøbenhavns Repræsentanter maa paa-skønne den Forandring, Ministeren har foretaget i Forslaget, at det højeste Maal for Procenten er sat ned fra $\frac{1}{5}$ til $\frac{1}{10}$ pCt. Ministeren har derved for saa vidt indfriet sit Løfte i Overensstemmelse med sine Udtalelser i Fjor, som han den Gang kun mente det nødvendigt at gaa saa højt som til $\frac{1}{5}$ pCt., fordi der ikke havde været Ligning her i Kjøbenhavn i en længere Aarrække, medens han nu, naar Talen er om en aarlig Ligning, mener at kunne nøjes med $\frac{1}{10}$ pCt. Hvorvidt nu $\frac{1}{10}$ pCt. er det rette, eller om man maaske kunde komme længere ned, tør jeg ikke bestemt udtale mig om. Skulde jeg udtale min personlige Mening, kunde jeg tro, at $\frac{1}{15}$ pCt., vilde have været tilstrækkeligt, men det er et Punkt, paa hvilket jeg ikke lægger afgørende Vægt. Jeg vil kun bede den højtærede Minister tage denne Henstilling under velvillig Overvejelse. Der er derimod et andet Spørgsmaal, som forekommer mig mere tvivlsomt. Det er, hvorvidt det er rigtigt, at Love'n skal